

paa (og dette er det ny og sindrige ved Sagen) at lade selve Strømmen besørge Lukningen ved at føre en kolossal Tømmerkiste, nøjagtig af Størrelse og Form som den resterende Del af Dæmningen, henimod Aabningen og drive den ind deri som Proppen i en Flaske. Ved vor Ankomst laa denne Tømmerkiste vel fortøjet ude i Strømløbet med den kileformede Side vendt imod Dæmningen og saa stærkt belastet, at den akkurat flød frit og kun ragede faa Alen op over Vandskorpen. Afstanden til Dæmningen var vel halvandet Hundrede Alen. Paa et Vink fra Overingeniøren blev saa Fortøjningen løst, og, styret fra Land ved Hjælp af et Par stærke Trosser, gled saa det løjerlige Fartøj nedad med Strømmen til sit Bestemmelsessted. Idet det tørnede (og nogen Tid forinden) bragede det lidt foruroligende i Dæmningsfløjene, og Vandet foran steg pludselig et Par Fod og var saa hvidskummende, som blev det gennem-pisket af en Orkan. Men disse stigende Vandmasser bidrog netop yderligere til at drive Tømmerkisten ind paa Plads, og snart sad den der som i en vældig Skruestikke. I det samme lød en Række svære Mineskud henne fra Jordvolden foran den interimistiske Omløbskanal nogle hundrede Alen borte. Jord og Smaasten slyngedes tilvejs som fra en Dyndvulkan, og med en Præcision som en Soldat, der lystre en Kommando, svingede nu Floden bort fra sit titusind Aar